

[Nøhr.]

det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen, at der her foreslaas en højst taltalende Forenkling af den Art, som vi alle kunde ønske flere af. Ligesom Kommunerne ude omkring i det praktiske Liv har indrettet sig paa en god og fornuftig Maade med Sygeplejeforeningerne, Sygekasserne o. s. v., saaledes er det da ogsaa nu lykkedes efter Sogneraadforeningens Ønske at faa løst Spørgsmaalet om Refusion for disse Udgifter paa lige saa praktisk Maade som selve Sygeplejeordningen. Jeg tror, det vil vække Tilfredshed rundt om i Kommunerne.

Hvad de nye Bestemmelser om Eftergivelse af Retsvirkninger ved Kommunehjælps Modtagelse angaar, skal jeg kun sige, at ogsaa disse Bestemmelser kan vi tiltræde. Vi tror i det hele taget ikke paa nogen særlig Lykke ved Gennemførelsen af Ønsker om at støde de flest mulige Mennesker bort fra Udøvelsen af deres Valgret her i Samfundet.

Angaaende Forslaget om Ændringer i Lov om Folkeforsikring skal jeg udtale, at mit Parti i det væsentlige kan give de foreslaaede Ændringer sin Tilslutning. Der er ingen Tvivl om, at en Forenkling af de gældende Regler om Adgang til Aldersrente for Personer, som af Helbredshensyn ikke har kunnet optages i Sygekasse, vil blive hilst med Glæde saavel af de kronisk syge som af Sygekasserne. Bestemmelserne om, at Invalididentynderne beholder Invalidetillægget ogsaa efter det fyldte 65de Aar, anser vi ligeledes for rigtig. Den Nedgang i Renten, der efter den gældende Lov indtræder, naar Invalididentynderen ved 65 Aars Alderen gaar over til at faa Aldersrente, føles af de paagældende baade som uforstaaelig og uretfærdig. Begrundelsen for at stille Arbejdsinvalid og Aldersrentenyder ens efter det fyldte 65de Aar kan ikke holde over for en retfærdig Bedømmelse.

Jeg erkender meget vel, at den foreslaaede Bestemmelse maaske, i alt Fald teoretisk, kan indeholde en Fristelse for Personer til at søge Invaliderente, naar de nærmer sig 60 Aars Alderen, men jeg tror, at Undersøgelsen af Invaliderenteansøgeres Helbredstilstand er saa grundig og paaidelig, man kan maaske sige skarp, at man kan regne med, at Misbrug meget sjælden vil kunne finde Sted, og indrømmes maa det jo, at Invalidernes økonomiske Forhold i de allerfleste Tilfælde vil være daarligere end den Aldersrentenyders, der har kunnet arbejde, indtil han kunde opnaa Alders-

rente. Jeg kan derfor anbefale ogsaa den her foreslaaede Ændring.

I øvrigt gælder det jo, at en Række af de foreslaaede Ændringer til Folkeforsikringsloven, der dels er af teknisk Art, dels dækker Bestemmelser, som siden Lovens Ikrafttræden er truffet af Administrationen, bedst vil kunne drøftes i Enkeltheder i det kommende Udvalg.

Til Slut vil jeg sige om hele Socialreformen, saaledes som den nu kan overses i sine Virkninger, at vort Parti har ikke ændret sit Syn paa denne Lovgivning. Det maa i Virkeligheden siges at være ganske enestaaende, at en saa omfattende og kompliceret Lovgivning i den Grad har kunnet svare til de Beregninger, der ved Gennemførelsen var opstillet for Udgifterne, den procentvise Fordeling mellem Kommune-grupperne, som Tilfældet har været; praktisk talt viser den optagne Statistik, at Forudsætningerne for Fordelingen til Punkt og Prikke er opfyldt. Det er derfor urimeligt at kritisere Regeringen eller den daværende Socialminister for Lovens Virkninger, og navnlig er det urimeligt, synes jeg, naar en saadan Kritik rejses af et Parti, der selv har medvirket ved Lovens Gennemførelse og altsaa har set de Forudsætninger angaaende Fordelingen opfyldt, som dette Parti selv gik ud fra ved Gennemførelsen.

En ganske anden Sag er det, at selve de økonomiske Forhold i det danske Samfund i betydelig Grad er ændret siden Lovens Vedtagelse, og at man jo i øvrigt i de sidste Aar ikke har gennemført de samme ekstraordinære Aflastningslove af social Art for Kommunerne som tidligere. Derved er baade de sociale Udgifter og andre offentlige Udgifter som Helhed blevet langt mere trykkende, saaledes at der under de ændrede økonomiske Vilkaar i de forskellige Kommunegrupper og de enkelte Kommuner i disse er Grund til at foretage en anden Fordeling af Udgifterne. Heri er vi enige, her er en Opgave, der maa løses, men den løses efter vor Opfattelse ikke ved at skyde paa Socialreformen. Den maa efter vor Mening løses paa et langt bredere Grundlag, ved at optage hele Spørgsmaalet om en Udligning mellem Kommunerne til Opnaelse af mere Ensartethed i Forholdet mellem Indtægtsmuligheder og Byrder. Dette Spørgsmaal vil Rigsdagen, saaledes som det er bebudet, i nær Fremtid komme til at beskæftige sig med.

Jeg skal da med disse Bemærkninger paa mit Partis Vegne anbefale de foreliggende Lovforslag til velvillig Behandling.